

Sygn. akt I PK 303/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych Nr (...) w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 13 lipca 2015 r. oddalił apelację pozwanego Zespołu Szkół Zawodowych Nr (...) w K. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2014 r. uwzględniającego powództwo T. K. o przywrócenie do pracy w pozwanym Zespole Szkół Zawodowych Nr (...) w K. w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że powodowi skutecznie udzielono ochrony jako działaczowi związkowemu, ponieważ w świetle art. 32 ustawy z dnia 22 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 167) dopuszczalne było zarówno podjęcie przez Zarząd Oddziału ZNP w K. dwóch odrębnych uchwał, jak i przekazanie sekretariatowi Oddziału obowiązku określenia zakresu czynności dla poszczególnych objętych

ochroną osób. Zdaniem Sądu Okręgowego, pozwany nie mógł powoływać się na brak ochrony związkowej przysługującej powodowi na tej podstawie, że imienne wskazanie przez Zarząd Oddziału ZNP w piśmie z dnia 30 kwietnia 2014 r. pracowników podlegających szczególnej ochronie nastąpiło w liczbie większej (trzech zamiast dwóch) niż przewidziana art. 32 w ust. 3 i 5 ustawy o związkach zawodowych. Obowiązek powiadomienia na piśmie zakładowej organizacji związkowej o liczbie osób stanowiących kadrę kierowniczą w zakładzie pracy, o których mowa w art. 32 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych, obciąża bowiem pracodawcę (§ 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie powiadamiania przez pracodawcę zarządu zakładowej organizacji związkowej o liczbie osób stanowiących kadrę kierowniczą w zakładzie pracy oraz wskazywania przez zarząd oraz komitet założycielski zakładowej organizacji związkowej pracowników, których stosunek pracy podlega ochronie, a także dokonywania zmian w takim wskazaniu, Dz.U. Nr 108, poz. 1013), który posiada w tym zakresie istotną wiedzę. Dlatego nie można wykluczyć, że kierownik warsztatów szkolnych może być zliczony do osób stanowiących kadrę kierowniczą w rozumieniu art. 32 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Poza sporem pozostawało, że pozwany w piśmie z dnia 22 stycznia 2014 r. wskazał trzy osoby stanowiące kadrę kierowniczą w zakładzie pracy, przy czym już po rozwiązaniu z powodem stosunku pracy stwierdził, że kadrę kierowniczą stanowią dwie osoby. W tej sytuacji pozwany nie może powoływać się na bezskuteczną ochronę przysługującą powodowi jako działaczowi związkowemu, będącą wynikiem wadliwego wskazania liczby osób podlegających ochronie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 32 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 3 i 5 ustawy z dnia 22 maja 1991 r. o

związkach zawodowych, polegające na przyjęciu przez Sądy obu instancji, że szczególna ochrona związkowa powoda była skuteczna, mimo iż w chwili wypowiedzenia stosunku pracy nie był on upoważniony do reprezentowania organizacji związkowej bowiem imienne wskazanie przez tę organizację pracowników podlegających szczególnej ochronie nastąpiło w liczbie większej niż przewidziana w art. 32 ust. 3 i 5 tej ustawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywiste uzasadnienie skargi, „gdyż z powodu braku upoważnienia powoda do reprezentowania organizacji związkowej wobec pracodawcy i z powodu wskazania przez tą organizację trzech zamiast dwóch pracowników podlegających ochronie, ta ochrona nie była skuteczna, okoliczność ta wobec niestwierdzenia przez oba Sądy istnienia dowolności lub dyskryminacji w doborze nauczyciela do zwolnienia winna skutkować oddaleniem powództwa”.

Ponadto w ocenie skarżącego istnieje potrzeba wykładni art. 32 ust. 3 i 5 ustawy o związkach zawodowych „w kontekście stanu faktycznego jaki zachodzi w niniejszym przypadku, a zwłaszcza czy błędne podanie przez pracodawcę liczby osób stanowiących kadrę kierowniczą jest bezwzględnie wiążące dla organizacji związkowej dla wskazania ilości osób objętych wzmożoną ochroną związkową”.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł wyłącznie o oddalenie skargi i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wskazuje na przesłankę oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Jednak wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na brak wskazania jakiegokolwiek przepisu, którego naruszenie miałoby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na pierwszy rzut oka. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie z dnia 9 czerwca 2008 r. II UK 38/08, LEX nr 494134). Jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Ponadto z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu

Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Wniesiona skarga w żadnym zakresie wymienionych wyżej warunków nie spełnia.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia również wymogów przewidzianych dla wskazanej przez skarżącego przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, LEX nr 950814). Tymczasem skarżący wskazując na potrzebę wykładni art. 32 ust. 3 i 5 ustawy o związkach zawodowych nie przedstawił argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby jakie wątpliwości interpretacyjne tego przepisu wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie, a nie jest rolą Sądu

Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Ograniczenie się w skardze wyłącznie do prezentacji odmiennej wykładni art. 32 ust. 3 i 5 ustawy o związkach zawodowych, od przyjętej przez Sądy obu instancji, nie jest wystarczającym uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.